

Murivale

o lecție deschisă de pictură lirică

VIVA Bodolan

În fugile mele de-acasă, prin sectoarele Bucureștiului, am nimerit într-o parcare cu mașini de toate dimensiunile, cu totul și cu totul deosebită.

Nițele cuvinte și câteva poze le-am postat pe rețea, dar promisesem unei prietene (nu-i spun numele), că vin cu mai multe informații despre subiectul în cauză.

Abia a treia oară am reușit să-l găsec pe „vinovatul” acestui concept, pe care nu l-am întâlnit nicăieri.

Găsind poarta deschisă, am intrat, am strigat și dumnealui s-a arătat la geamul de la etaj. Am dat binețe, m-am prezentat ca fiind cea mai inocentă necunoscătoare în ale picturii și i-am spus că aș dori să-mi dea câteva lămuriri. Văzând că șovăie, vin cu argumentul imbatabil...

- Domnule Murivale, eu sunt din Galați și-mi place foarte mult ceea ce ați iscat aici, din „bube, mucegaiuri și noroi”, așa ceva nu au mai văzut ochii mei. Sunt foarte interesată de această concepție a Domniei Voastre.

- Bine, bine, dar așteptați câteva minute să mă îmbrac, afară e frig.

Și, dragii mei urmăritori, l-am cunoscut pe adevăratul „vinovat”, care a transformat o parcare, unde „cetățenii civilizați” din apropierea km 0 al capitalei își făceau nevoile, într-o operă de artă contemporană.

Pictorul Vasile Mureșan, că despre el este vorba aici, mă conduce în atelierul său insalubru, un fel de coridor lung, cu pereții mucegaiți și scorjiți de condens, de apa ce intra prin acoperișul crăpat, dar cu sute și sute de tablouri și multe obiecte pictate. Începe să povestească despre sine, și-i cer consimțământul pentru înregistrare. Nu mă pricep prea bine, dar ceva, ceva, mi-a ieșit (promit că voi

merge la niscăi cursuri).

Pictorul Vasile Mureșan s-a născut pe 1 aprilie 1957, în satul Arcalia, comuna Șieu-Măgheruș, din județul Bistrița-Năsăud. După absolvirea Liceului „Liviu Rebreanu” se înscrie la Academia de Arte „Lucaefărul” din București - specializarea Pictură, la clasa profesorului Teodor Moraru. Examenul de licență îl susține la Universitatea Națională de Arte București.

Debutează la vârsta de 20 de ani, cu prima expoziție, „Priveliști și sentimente” (1976). Călătorește mult și își exprimă cu măiestrie amintirile, viziunile, într-un vârtej de culori, calde și reci.

Spune că a primit și titlul de artist-globetrotter (1981-1989).

Își semnează creațiile cu pseudonimul Murivale, pentru a nu se confunda cu alți artiști cu același nume.

Este un artist nonconformist, care metamorfozează tot ce atinge cu privirea și cu mâinile sale. Pictează pe orice material sau obiect întâlnit în calea sa: pavaj, piatră, tablă, pânză, hârtie de ambalaj, carton, lemn, haine, oglinzi, covoare, pu-bele, copaci, vase etc.

Am rămas fascinată de creațiile din atelier. Mi-a atras atenția o covată mare, din lemn, pictată, asemănătoare cu cea în care frământa mama cozonacul și pâinea. Cât am stat în atelier, l-am lăsat să vorbească despre conceptul său, nu am pus întrebări inutile, doar am ascultat și l-am înregistrat. Vorbește repede, are multe de spus, nu stă o clipă, vopsește ramele aurii ale unor tablouri, își mângâie barba și pletele, râde:

- Nu-i așa că semăn cu marele Leonardo da Vinci? Cunoscuții mă interpelează cu „Nenea Leonardo din parcare”.

Pictează pentru a nu se simți singur, mărturisește pictorul Murivale. L-a durut începutul pandemiei, dar s-a adaptat noilor cerințe și a început să picteze on-line.

Aflu că nu-i place întunericul, pictează la lumina zilei, ascultă muzică, achiziționează albume de artă, viniluri (are vreo mie de discuri), pe vremuri asculta Radio România Muzical.

Este nemulțumit de faptul că Muzeul de Artă Contemporană nu prea achiziționează pictură contemporană.

Se zice despre noi, pictorii, că ne plătim locul de munca...

- Arta se schimbă cam la douăzeci de ani, nu-i așa? Reflectă o perioadă a umanității. Noi, azi, pictăm, cum s-ar zice, cu telefonul în mână. Cumpărătorul din Monaco, de pildă, urmărește etapa de lucru, emoțiile, stările, gândurile, starea de „poezeală”, cum ar zice poezii, și zice: Mi-a plăcut, maestre. Cât costă? Astfel, omul ia tabloul cu poveste cu tot.

Joacă în filmul „Voyage au cœur de l'Europe socialique” de Pierre Merejkowsky. Expune cel mai des la Galeria Căminul Arte. Cele mai reprezentative expoziții ale sale sunt:

1. „Câți artiști sunt în România - Sixtina lui Murivale” (Sixtina lui Muriangelo, cum îi place artistului să o denumească), pentru care a luat Premiul Uniunii Artiștilor Plastici din România;
2. „Sixtine 0 4”, de la Căminul Artei din București;
3. „Sixtine 0 9”, de la Monaco, în cadrul Galeriei L'Entrepot și la Cărturești, din 2010.

Cu regret povestește că, de multe ori, i s-au distrus tablourile expuse pe garduri, de către copii sau boschetari, pentru că oamenii nu prea înțeleg arta contemporană. Îi dăruiește unui frate un tablou mare, cam cât să acopere o jumătate de perete, pentru a rămâne și el cu o amintire.

- Știți ce a făcut fratele cu tabloul? A astupat o gaură mare din gard, ca să nu iasă porcul din curte.

- Cu câțiva ani în urmă, mai spune artistul, a venit la mine un tânăr cu poliția după el și s-a rățoit la mine:

- De ce ați pictat-o pe Maica Domnului pe ziduri, știți că este interzis? Noi suntem o țară de ortodocși, nu de papistași...

- Eu nu am pictat Madone, ci mame cu copii în brațe. Poate că cel care urinează pe zidurile din parcare, văzând aceste picturi, se rușinează și renunță la gestul său...

Pavajul este „albăstrit” cu portretele unor cântăreți vestiți, actori, președinți de state etc.

Cu mulțumire în suflet, îmi arată portretul fotbalistului italian Paolo Rossi, câștigătorul Cupei Mondiale în anul 1982, care i-a vizitat atelierul. Își propune renovarea picturilor din parcare, când se va încălzi vremea.

„Tot ce face Vasile Mureșan - Murivale este în esență artă, o artă eliberată de toate cutumele, o exprimare neînfrânată, eliberată de conformismul de orice natură, o descătușare de tot ceea ce înseamnă restricțiile impuse de normele societății... Ca o concluzie, când este vorba de Muri, nu poți ști dacă este bine a face o descriere a artistului, a cărei transformare evolutivă este definitoriu influențată de viața, de principiile, de mentalitatea sa, sau a face o descriere a omului, a cărei întregă existență înseamnă artă. El este, fără doar și poate, o definiție a cum ar trebui să fie arta contemporană” - spune criticul Alexandru Măciucă, în pliantul „Medalion de artist”, la Expoziția de pictură de la Muzeul Municipal „Octavian Moșescu”, Râmnicu Sărat, octombrie - noiembrie 2021.

Își dorește ca, la înmormântarea sa, când

va fi, în Cimitirul Străulești, să i se recite măcar o strofă din poemul „Epopoea lui Ghilgameș”, cea mai veche scriere literară a umanității. În poem este vorba despre prietenia dintre regele Ghilgameș și sălbaticul Enkidu. După moartea prietenului iubit, Ghilgameș călătorește în lumea de dincolo, pentru aflarea nemuririi.

Are multe premii:

- Premiul Ministerului Culturii (1992);
- Premiul juriului la Bienala de Artă de la Beauge (2001);
- Marele Premiu la Festivalul Național de Film (2003);
- Premiul UAP pentru performance și ambient (2005);
- Premiul UAP din România - Filiala București pe anul 2013.

La plecare, am făcut fotografii și mi-a oferit Revista „Grup 4 pictură” și un pliant cu autograf.

